

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Служба „Преса и информация“

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 39/07

7 юни 2007 г.

Решение на Съда по дело C-156/04

Комисия на европейските общности / Република Гърция

СЪДЪТ СЕ ЗАЕМА С ВРЕМЕННОТО ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ДАНЪЦИ, КОЕТО ГРЪЦКОТО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО ПРЕДОСТАВЯ ЗА ПРЕВОЗНИТЕ СРЕДСТВА НА ЛИЦА, ПРЕБИВАВАЩИ В ДРУГА ДЪРЖАВА-ЧЛЕНКА

Той отсъжда, че е несъвместима с правото на Общността както възможността за отказ от средства за защита, така и конфискацията на превозните средства

След поредица жалби (осем), според които правилата, приложими към временния внос на някои превозни средства в Гърция представлявали сериозна пречка пред свободното движение в тази държава-членка на пребиваващите на територията на Общността лица, Комисията изпраща през 1999 г. покана за изпълнение до гръцките власти, като впоследствие предявява иск за неизпълнение на задължения.

Комисията упреква Гърция в това, че прилага спрямо временното използване на нейна територия на регистрирани в други държави-членки превозни средства, разпоредбите на режима временно допускане, приложими към превозни средства от трети страни, вместо да приложи разпоредбите на Директивата на Общността от 1983 г.¹

Съдът напомня, че в съдебната си практика² вече е проверявал, че гръцката правна уредба, която разрешава временния внос на частни превозни средства, освободен от мита, регламентира редица аспекти (понятието „обичайно местопребиваване“ и свързаните с това правила за доказване, срок на освобождаване), като разпоредбите ѝ са съобразени, даже идентични с тези от Директивата. Тъй като Комисията не представя доказателства за това, че Гърция не прилага Директивата, това твърдение за нарушение е отхвърлено.

Определяне на обичайното местопребиваване

¹ Директива 83/182/ЕИО на Съвета от 28 март 1983 година за освобождаване от данъчно облагане в Общността при временен внос на някои превозни средства от една държава-членка в друга (ОВ L 105, стр. 59).

² Вж. Решение от 12 юли 2001 г. по дело Louloudakis (C-262/99). Вж. [Прессъобщение № 30/01](#)

Комисията упреква Гърция за административната практика, според която в случаите, когато елементите за определяне на обичайното местопребиваване са разпределени между Гърция и друга държава-членка, това местопребиваване системно се определя в Гърция, като така на засегнатите лица се налага по-голяма доказателствена тежест.

Съдът обявява, че **националните административни и съдебни власти са тези, които на първо място следва да преценят и претеглят - при определено право на преценка – всички фактически елементи** на конкретните случаи, в светлината на практиката на Съда, който, при необходимост, установява неизпълнение на задължения от държава-членка. В изложените от Комисията случаи не изглежда, че гръцките власти са представили необосновани обяснения, нито че са прекрачили правото на преценка, с което разполагат. Комисията се опитва да докаже въз основа на някои отделни случаи, наличието на постоянна погрешна и неправилна практика от страна на гръцките власти, която да доведе до установяване на общо неизпълнение на задължения. Но Съдът, предвид големия брой граждани от Общността, както и гръцки граждани, установени в други държави-членки, които ежегодно пътуват до Гърция с автомобил, изключва възможността осемте самостоятелни случая, на които се позовава Комисията - дори да се приемат за обосновани - да докажат съществуването на постоянна административна практика, съставляваща неизпълнение на задължения.

Санкции

Националното законодателство, в сила през съответния период³, квалифицира като контрабанда движението в Гърция на лице с обичайно местопребиваване в тази държава-членка, с превозно средство, което има табела с регистрационен номер на друга държава-членка и предвижда наказателни санкции (лишаване от свобода за собственика и конфискация на превозното средство) и административни санкции (глоби). Освен това, заинтересованото лице трябва да плати данъка при регистрация, който се дължи в случай на окончателен внос на превозно средство, освен ако то приеме да реекспортира същото извън националната територия.

Комисията смята, че тези санкции – в съчетание с административната практика за определяне на обичайното местопребиваване и невземането под внимание на евентуалната добросъвестност на заинтересования – са несъразмерни и в противоречие с принципите на Договора, които забраняват дискриминационни данъчни разпоредби или разпоредби със защитен ефект по отношение на националните продукти.

Съдът счита, че много високите данъци при регистрация могат да подтикнат определени лица в Гърция да се движат с автомобили, регистрирани в друга държава-членка, като се опитват фиктивно да установят някаква връзка с тази държава. **Императивите за наказателно преследване и превенция, както и за защита на фискалните интереси на държавата оправдават достатъчни санкции.** По изтъкнатите от Комисията осем случая, последната не е представила доказателства, които да позволят да се прецени съразмерността на наложените санкции.

На последно място Съдът счита, че паричните санкции, предвидени при превишаване на шестмесечния срок на данъчно освобождаване, не са несъразмерни, тъй като срокът е достатъчно дълъг и, в определени случаи, се предоставят улеснения и удължения.

Кражба на превозно средство

³ Закон 2682/1999, в сила по време на етапа, предхождащ съдебното производство

На последно място, Наредба на министъра на финансите от 1988 г.⁴ налага плащане на данък при регистрация дори на лицата, пострадали от кражба на второ превозно средство, което се намира под режим на временен внос. Комисията поддържа, че тази разпоредба въвежда обща презумпция за данъчна измама, без да е доказано, че откраднатото превозно средство остава в Гърция. Комисията преценява, че случаите, които представляват данъчна измама, трябва да се разглеждат поотделно.

Съдът напомня, че освобождаването зависи от условието ползващият се от освобождаването да използва превозното средство изключително за лични цели, без да има право да го отчуждава, нито да го отдава под наем, нито да го отдава в заем за послужване. Нито кражбата на превозно средство, намиращо се под действието на освобождаването, нито свързаните с нея последици се уреждат от Директивата и нищо не показва, че целта ѝ е да разшири данъчното освобождаване и следователно да ограничи фискалния суверенитет на държавите-членки в случаи, когато връзката между ползващия данъчното освобождаване и превозното средство, намиращо се под действието на това освобождаване е разкъсана, и по-специално в случай на кражба. Този случай се отнася към разпоредителната власт на държавите-членки.

Плащане на данъка при регистрация и отказ от средства за защита

На последно място Закон 2682/1999 предвижда, че ако лицата внесат начисления данък и се откажат от средствата за защита срещу акта за начисляване на данък, не се възбужда наказателно преследване. Съдът отсъжда, че **тази разпоредба може да лиши лицата от нарочната ефективна съдебна защита**, въведена от общностния законодател, на правата, които тези лица черпят от самото право на Общността.

Конфискация

От друга страна, гръцкият закон предвижда също временно спиране от движение с обезпечителна цел на превозните средства, като освобождаването им настъпва след плащането на глобите.

Съдът подчертава, че тази мярка лишава ползващия се от данъчно освобождаване от използването на неговото превозно средство за срок, който може да се окаже продължителен. Предвид важността, която придобива правото да се управлява превозно средство за ефективното упражняване на свободното движение на хора, Съдът счита тази **мярка за несъразмерна с оглед на целта си**. Държавата би могла да постигне целта си – събиране на глобите – със средства, съобразени в по-голяма степен с общностната уредба, като учредяване на гаранция.

⁴ Наредба на министъра на финансите D 247/13 от 1 март 1988 г.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

Езици, на които е преведен документът: BG FR GR

*Пълният текст на решението е достъпен на интернет страницата на Съда:
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=BG&Submit=rechercher&numaff=C-156/04>*

*По принцип справка може да се направи в деня на произнасянето, след 12 часа
централноевропейско време.*

*За допълнителна информация се свържете с Антон Христов
Тел.: (00352) 4303 3708 Факс: (00352) 4303 4719.*